

ฉีกทุกตำนาน! ทำลายทุกความเชื่อ! ระเบิดทุกกฎของนิยายแฟนตาซียุคเก่า!

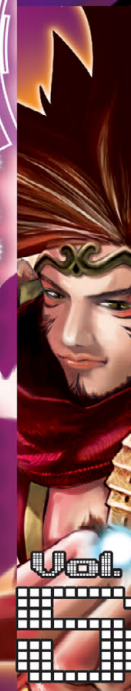
TOP 5 หมวดนิยายแฟนตาซี ประจำปี 2010 จากเว็บเด็กดีดอทคอม!

ในเล่มทำนี้ บัลพร้อมทั้งเหล่าเทพอสูรจะได้ออกไปทำภารกิจนอกชิบั้งแล้ว
เป็นการทำภารกิจยังทวีปโอเดน ต้องต่อสู้กับหนึ่งในจอมอสูรที่มีชื่อเสียงมากที่สุด
และหลังจากที่รอดอยมานาน บัลก็เริ่มจะเก่งขึ้นให้สมกับเป็นตัวเอกบ้างแล้ว!!!

นิยายแฟนตาซีแนวใหม่ที่รับประกันความมันส์ ด้วยยอดผู้ชมกว่า 1,800,000 ครั้ง
ความคิดเห็น 20,000 คอมเมนต์ และมีแฟนพันธุ์แท้กว่า 1,500 คน!

B1874

Vol. 1
PANGEA ONLINE
สู่วิหารแห่งบาปทั้งเจ็ด

Great

PANGEA ONLINE

PANGEA ONLINE

โลกใหม่

Vol. 5

‘สุริยหารแห่งบาปทั้งเจ็ด’

Great Polar Bear

การอ่านคือการข่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ก่อนจะไปโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเรา **SIAM INTER** Multimedia ได้ที่...

website www.smm.co.th, www.boolimthai.com **facebook** www.facebook.com/siaminterbooks

ข้อมูลทางบรรณานุกรม
Great Polar Bear.

Pangea Online โลกใหม่ Vol.5. -- กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2555.
264 หน้า.

1.นวนิยายแฟนตาซี. I.ชื่อเรื่อง.
ISBN : 978-616-02-0296-6

ชื่อหนังสือ : Pangea Online โลกใหม่ Vol.5

ผู้เขียน : Great Polar Bear

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : มกราคม 2555

จำนวน : 264 หน้า

ราคา : 165 บาท

ลิขสิทธิ์เป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม้ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์
คณะที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสายกองบรรณาธิการพ็อกเก็ตบุ๊ก
รองบรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับ

เลขานุการกองบรรณาธิการ

ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิต
รองหัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานปกและสิ่งพิมพ์
รองหัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานศิลปกรรมออกแบบรูปเล่ม
กองงานศิลปกรรม

ออกแบบปก

ภาพปก

จัดรูปเล่ม

หัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร

รองหัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร

พิสูจน์อักษร

นักศึกษานิเทศศาสตร์

ผู้อำนวยการใหญ่สายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์

ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์

ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ

ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาลินค้า

ฝ่ายการผลิต

แยกสี

พิมพ์ที่

จัดทำฝ่ายทั่วประเทศ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

ระวี ไหลทอง, สมชาย กุศลสนสมบัติ, สุฤษฏกุล แจ่มสมบูรณ์, วิฑูร นิรันดร์ฉาย,
อัปษุณี ธีระสินธุ์, วิรัตน์ ทิฆมพลิสกุล, ปราชัย ไชยคำ, นवलพร สิทธิธนาวิธาน,

ภูษณาภรณ์ เกษเมธิกาคุณ

เอกราชธีร์ สุขกุลพิพัฒน์

สิทธิเดช แสนสมบูรณ์สุข

ศรัทธวรรณ บุญประเสริฐ

ปริญญา ชูศักดิ์

อรุณพร ทานบุตร

นพทนต์ วงศ์คล้าย

เมญจภัทร บุญเกษรรัตน์

ประทีปธีร์ รัตนเอารี, ภคิน พันธุ์อำพล, กฤษณา ฤกษ์แสงศรี, ศศิวิมล บุญอุกา,

วิรัชทอง ไชยขันธ์, นิลยา บุญช่วยสกุล, ชนม์นิลดา จุลจินดา

นพทนต์ วงศ์คล้าย

Nopp_29@hotmail.com

เมญจภัทร บุญเกษรรัตน์

สุชาดา บุญเสริมเจริญสุข

พรทิพย์ พวงจำปา

มนัสยาภา กิมเบรริบาล

อังคณา พิทยายาทิพัทธ์

ดวงดา เทียมแท้

นิชนิพนธ์ วิบูลย์ศิริวงศ์

กิตติวิวัฒน์ นิรันดร์ฉาย

ชูชัย ศิระจินดา

ปฏิวัติ มีขตาประเท, ยุวศรี ธีรวิโน

S.S.Film Process

บริษัท ศิลปะการพิมพ์ จำกัด

บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก

เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

โทร. 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39

ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร. 0-2693-0904

ตำนานสำนักพิมพ์

ถ้าย้อนกลับไปเมื่อราว 10 ปีก่อนต้องยอมรับว่ากระแสนิยายแฟนตาซีแนวโรงเรียนเวทมนตร์นั้นมาแรงมาก นิยายส่วนใหญ่มักจะเขียนถึงโรงเรียนเวทมนตร์กันจนเป็นสูตรสำเร็จ มีทั้งเรื่องที่ย่อออกมาแล้วประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จเลย จนทำให้ตลาดแฟนตาซีช่วงนั้นขยายตัวมาก ทว่าน่าเสียดายกระแสที่ร้อนแรงดังกล่าวได้กลายเป็นภาวะฟองสบู่จนทำให้นิยายคุณภาพน้อยหลายเรื่องได้รับการตีพิมพ์ออกมา และเมื่อนักอ่านได้ลองซื้อมาอ่านดูแทนที่จะได้รับความสนุกสนานกลับกลายเป็นได้ความผิดหวังไปแทน

10 ปีที่ผ่านมาไปไวเหมือนโกหก ปัจจุบันกระแสที่ว่าได้แผ่วปลายและหายไปหมดแล้ว นิยายแฟนตาซีช่วงที่ผ่านมาจึงค่อนข้างนิ่งและไม่ได้รับความนิยมเหมือนเคย แต่ถ้าจะบอกว่าบางทีมันอาจจะจะเป็นความเงียบสงบก่อนพายุลูกใหญ่จะมาก็คงไม่ผิดนัก เพราะจากการถือกำเนิดของแฟนเจียออนไลน์บนโลกไซเบอร์ (รวมถึงมอนสเตอร์โซลออนไลน์และอีโวลูชั่นออนไลน์ที่พุ่มพักตัวเองอยู่เกือบสองปี) พวกเขาได้สร้างปรากฏการณ์ทางการอ่านขึ้นมาใหม่บนโลกอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่องที่แหวกแนว พล็อตที่สลับซับซ้อน ลำนวนภาษาที่สวยงามบรรเจิด จนทำให้เกิดยอดคนอ่านที่ล้นหลาม ยอดความคิดเห็นที่มากล้น และแฟนพันธุ์แท้ที่มากมาย

และปัจจุบันหลังจากผ่านกระแสนิยายโรงเรียนเวทมนตร์มาเกือบ 10 ปี ก็ต้องยอมรับว่าไม่มีนิยายแฟนตาซีไทยเรื่องไหนที่ทรงคุณค่าพอที่จะหยิบมาศึกษาได้ แต่รอดูกันต่อไปเถอะครับเพราะผมเชื่อว่าอีก 10 ปีข้างหน้า แฟนเจียออนไลน์นี้น่าจะยังคงอยู่และได้รับการพูดถึงจนกลายเป็นกรณีศึกษาใหม่ของวงการอย่างแน่นอน

บรรณาธิการ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

ตำนานผู้เขียน

สวัสดีครับทุกท่าน ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งในเล่มห้า ในตอนที่ปิดต้นฉบับเล่มนี้ก็ตรงกับช่วงปลายของน้ำท่วมครั้งใหญ่ ก็ขอเป็นกำลังใจให้กับทุกท่านด้วยนะครับ เมื่อน้ำลดแล้วหวังว่าสิ่งเลวร้ายจะพัดพาไปพร้อมกับสายน้ำ ขอให้ต่อไปนี้มีแต่สิ่งดีๆ เกิดกับทุกท่านด้วยนะครับ ลู๊ๆ ครับ

ในเล่มห้านี้บัลพร้อมกับเหล่าเทพอสูรจะได้ออกไปทำภารกิจนอกซิงบ้างแล้ว เป็นการทำภารกิจยังทวีปอีเดน ต้องต่อสู้กับหนึ่งในจอมอสูรที่มีชื่อเสียงมากที่สุด และหลังจากที่รอดอยมานาน บัลก็เริ่มจะเก่งขึ้นให้สมกับเป็นตัวเอกบ้างแล้ว นอกจากนั้นในท้ายเล่มนี้ผมได้เพิ่มบทเสริมที่เป็นรายละเอียดเพิ่มเติมของเทพอสูรหรือวีรชนที่มาปรากฏตัวในเล่มนี้ แต่ไม่ได้เอามาหมดนะครับ ซินเอามาหมดนี้มีหวังต้องเขียนเล่มแยกต่างหากแน่นอน จึงขอเลือกมาเฉพาะที่มีบทเด่นและอาจจะยังไม่ค่อยมีผู้รู้จักนะครับ (อย่างพวกซุนหงอคงหรือหนุมานนี่คงไม่จำเป็นต้องแนะนำตัวแล้ว)

สุดท้ายนี้ก็ขอขอบคุณแฟนๆ ทุกท่านอีกครั้ง ผู้เขียนจะพยายามบอกเล่าเรื่องราวของบัลและผองเพื่อนให้ดีที่สุดแล้วพบกันใหม่ในเล่มหกนะครับ ขอขอบคุณมากครับ

สารบัญ

บทที่แปดสิบเอ็ด ขอความช่วยเหลือ	9
บทที่แปดสิบสอง มหาวิหารแห่งผู้ที่ถูกสาปแช่ง	23
บทที่แปดสิบสาม เปิดศึก	35
บทที่แปดสิบสี่ บาบเจ็ดประการ	47
บทที่แปดสิบห้า บทสนทนาที่ห้องโถงกลาง	59
บทที่แปดสิบหก บาดเจ็บ	71
บทที่แปดสิบเจ็ด ธรรมชาติ	83
บทที่แปดสิบแปด ลูกแก้วอสูร	93
บทที่แปดสิบเก้า รีบร้อน	105
บทที่เก้าสิบ ลูซิเฟอร์	113
บทที่เก้าสิบเอ็ด นอกกรอบ	123

บทที่เก้าสิบสอง ขอย้ายที่	133
บทที่เก้าสิบสาม คีทสองอสูร	141
บทที่เก้าสิบสี่ ผนึก	163
บทที่เก้าสิบห้า ความเปลี่ยนแปลง	171
บทที่เก้าสิบหก ผู้ติดตาม	181
บทที่เก้าสิบเจ็ด อุมิโบลี	191
บทที่เก้าสิบแปด สระสวรรค์	201
บทที่เก้าสิบเก้า จิตสำนึก	219
บทที่หนึ่งร้อย ผู้ขวางทาง	229
บทหนึ่งร้อยหนึ่ง ไม้เท้าของโมเสส	243
บทเสริม	255

บทที่แปดสิบเอ็ด ขอความช่วยเหลือ

เสียงโอรวิดั่งซัดจิ้งหะซันมาทันที น้ำเสียงนั้นจริงจังไร้ซึ่งความผ่อนปรน “เรื่องนี้เป็นเรื่องระหว่างพวกเจ้ากับอาชูร่าโอ สงครามที่เกิดขึ้นก็มีมานานแล้ว พวกเจ้าทั้งสองฝ่ายต่างก็อ้างว่าตัวเองเป็นผู้ถูกต้อง ยิ่งกว่านั้นมิว่าพวกเจ้าหรืออาชูร่าโอฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะพ่ายแพ้จนสูญสิ้นก็มิได้เกี่ยวข้องกับใครๆ กับผู้อัญเชิญของเรา เรา คิวบิ เรื่องนี้ข้าขอคัดค้าน ข้ามิเห็นด้วยกับการเข้าไปยุ่งเกี่ยวในสงครามระหว่างพวกมัน เรื่องนี้ไม่มีประโยชน์อะไรกับบัลลังก์ มีแต่นำพาความยุ่งยากมาโดยไม่จำเป็นเท่านั้น” สวางามในชุดทองมองไปยังคิวบิและเบนไซเทเน ในขณะที่กล่าวปฏิเสธอย่างเด็ดขาด

เมื่อโอรวิกล่าวจบ คิวบิก็หันมามองเทพีแห่งดนตรีการแล้วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เรื่องนี้ข้าเห็นด้วยกับโอรวิ นางพูดในสิ่งที่ข้าคิดเช่นกัน ข้าไม่อยากให้ผู้อัญเชิญของข้าต้องทำการคำที่ไม่ได้กำไร”

เบนไซเทเนอึ้งไปชั่วขณะเมื่อได้รับทราบคำตอบที่ปราศจากเยื่อใยของทั้งโอรวิและคิวบิ ในขณะที่เมื่อหันมามองยังชูซาคู สวางามในชุดแดงก็ทำท่าโຕ่พูดตอบกลับด้วยน้ำเสียงเดียวกัน “ข้าเห็นด้วยกับโอรวิและคิวบิ นี่เป็นปัญหาของพวกเจ้าไม่ใช่พวกข้า อย่ามาลากบัลลังก์และพวกเราไปยุ่งเกี่ยวด้วย”

เบนไซเทเนแม้ริมฝีปากมองไปยังสามสาว เอ่ยวาจาด้วยน้ำเสียงเย็นชา “พวกเจ้าไร้ซึ่งน้ำใจจริงๆ เห็นผู้ที่ลำบากอยู่ในระหว่างความเป็นกับความตาย

แล้วกลับนั่งดูตาย ข้าไม่ได้มาขอความช่วยเหลือจากพวกเจ้า จงพาข้าไปหาผู้
อัญเชิญ ตามพันธสัญญาโบราณพวกเจ้าต้องให้ข้าบอกเรื่องนี้แก่ผู้อัญเชิญ
แล้วให้เขาตัดสินใจ”

คำพูดเช่นนี้ทำให้ทั้งโอริวและซุซาคุขมวดคิ้วด้วยที่ทำไมพอใจหันที่
แต่แทนที่จะมีโทสะกับคำพูดของเบนไซเทน คิวบิกกลับรีบพูดผ่านทางช่อง
ติดต่อเฉพาะพวกเธอไปยังสองสาวที่กำลังมีสีหน้าขุ่นเคืองให้ใจเย็นๆ จึงจอก
สาวมีรอยยิ้มที่ริมฝีปากก่อนพูดตอบกลับไปยังเบนไซเทน “พวกข้าก็ไม่ได้
ใจไม่เสื่กระกำหนดนั้น ข้าไม่ได้บอกว่าจะไม่ช่วยเลย เรื่องนี้ก็จริงอย่างที่เจ้าพูด
การตัดสินใจสุดท้ายขึ้นอยู่กับผู้อัญเชิญของพวกเรา แต่ตอนนี้ผู้อัญเชิญของ
พวกข้ากำลังปฏิบัติภารกิจสำคัญอยู่ ถ้าหากพวกเจ้ามีข้อเสนอดีๆ ข้าก็จะไป
บอกผู้อัญเชิญของข้าให้”

เมื่อได้ยินคำพูดข้อเสนอของคิวบิ เบนไซเทนก็มองคิวบิด้วยสายตา
เย็นชา “จงบอกข้อเสนอของเจ้ามา” เทพแห่งดนตรีการพูดด้วยน้ำเสียงที่ฟัง
ดูก็รู้ว่าพยายามควบคุมอารมณ์อย่างเต็มที่เช่นกัน

แต่คำตอบที่ได้รับกลับทำให้เบนไซเทนต้องเลิกคิ้วด้วยความ
ประหลาดใจ “พวกเจ้าต่างหากล่ะที่ต้องเป็นฝ่ายเสนอราคาก่อน พวกข้าไม่ใช่
ผู้อัญเชิญไม่สามารถเสนอเงื่อนไขได้ เจ้ากลับไปปรึกษาโทซาคุเทนแล้วกลับ
มาบอกข้อเสนอของพวกเจ้า ถ้ามันน่าสนใจพอข้าก็จะนำไปให้ผู้อัญเชิญของ
ข้าตัดสินใจ” จึงจอกสาวพูดด้วยรอยยิ้ม

เบนไซเทนมีที่ท่ากระวนกระวายรีบกล่าว “แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องเร่งด่วน
เพราะถ้าหากซึกซึกกองทัพของอาซุร่าโอมันอาจจะเคลื่อนมาอย่างหุบเขากำแพง
ฟ้าได้ทุกเวลา พวกเจ้ารีบเดินทางไปช่วยก่อน ส่วนเรื่องข้อเสนอไว้ค่อยว่ากัน
ทีหลัง”

คิวบิแค้นเสียงเบาๆ ดวงตาสีน้ำเงินเป็นประกายคมกริบ ริมฝีปากมี
รอยยิ้มเย็นชา “เบนไซเทน อย่ามาเล่นลูกไม้ ข้ารู้ว่าในภาวะคับขันเช่นนี้
ตาเฒ่าโทซาคุเทนจะต้องใช้พลังอำนาจของลูกแก้วเทพเจ้าแห่งหุบเขากำแพง
ฟ้าแน่นอน ซึ่งเมื่อใช้พลังอำนาจของลูกแก้วเทพเจ้านี้แล้ว แม้อาซุร่าโอะจะมี
กองทัพมหาศาลปานใดก็ต้องรอเวลาหนึ่งทิวาหนึ่งราตรีเพื่อให้เกราะเทพเจ้า

ที่ปกป้องหุบเขากำแพงฟ้าหายไป แต่มันจะหายไปแหวกเจ้ายื่นข้อเสนอแย้งมาแล้วผู้อัญเชิญของข้าปฏิเสธข้อเสนอ นั้น เจ้าจะเสียเวลาที่มีค่าโดยเปล่าประโยชน์และถึงตอนนั้นอาซูราโอมันอาจจะกวาดพวกเจ้าทั้งหมดในหุบเขากำแพงฟ้าไปแล้ว”

เมื่อพบว่าแผนการที่วางไว้โดนเปิดโปง เบนไซเทนได้แต่ระบายลมหายใจเบาๆ หันไปคารวะผู้อาวุโส เทพมังกรเจ้าสมุทร ริวจิน โอวาทาสีมิ ที่กำลังนั่งอยู่อีกด้านของโต๊ะอ่านจารึกศิลาอย่างไม่สนใจโลกภายนอก “ท่านผู้อาวุโส ขอให้ท่านได้โปรดช่วยกล่าวด้วย ท่านก็มีเมตตาร้อยกับโทษาคูเทน ถ้ามีความช่วยเหลือของท่านช่วยแก้ข้อเข้าใจผิดของพวกคิวิโนโยโกะจะประเสริฐยิ่ง”

ริวจิน โอวาทาสีมิ เงยหน้าขึ้นมาจากจารึกศิลา ดวงตาดูภายใต้คิ้วขาวที่ปกคลุมเปล่งประกายแห่งปัญญาและอำนาจ พญามังกรอาวุโสถอนหายใจเบาๆ แล้วเอ่ยวาจา “เรื่องนี้ข้าไม่ข้องเกี่ยวกับในอดีตข้าเคยพูดกับโทษาคูเทนหลายครั้งแล้วไอ้เรื่องสงครามบ้าๆ ระหว่างมันกับอาซูราโโอ แต่มันก็ไม่เคยรับฟังถึงจะมาแก้ไขอะไรตอนนี้ก็สายไปแล้ว ข้อเสนอที่คิวิโนโยโกะเสนอมานั้นก็สมควรแก่เหตุ เจ้าไปจัดการตามที่เห็นสมควรเถอะ” เมื่อกล่าวเสร็จก็สายตาระออย่างเบือหน่ายก่อนหันกลับไปให้ความสนใจกับจารึกศิลาที่อ่านอยู่

เมื่อไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพญามังกรอาวุโส เบนไซเทนก็ได้แต่เหม่ริมฝีปากหันกลับมาয়สามสาว “ถ้าเช่นนั้นข้าจะรีบไปแจ้งเรื่องนี้ให้กับโทษาคูเทน ข้าจะรีบกลับมาบอกข้อเสนอ ขอให้พวกเจ้าเตรียมกำลังให้พร้อมที่จะช่วยเหลือพวกเราด้วย” ร่างของเบนไซเทนสลายไปพร้อมกับคำพูดประโยคสุดท้าย

โอริวหันมาทางคิวิแล้วพูดด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล “ข้าไม่อยากให้บัลลังก์เข้ายุ่งเกี่ยวกับสงครามระหว่างพวกมันเลย นี่มันเป็นปลักโคลนชัดๆ เข้าไปเกี่ยวข้องก็มีแต่จะเบียดเบียนและติดอยู่ระหว่างกลางพวกมันเท่านั้น”

คิวิเองก็ถอนหายใจพูดเบาๆ “ข้าก็ไม่อยากให้บัลลังก์รู้เรื่องนี้ด้วยซ้ำ แต่ยัยเบนไซเทนก็รู้ดีเหลือเกินเรื่องพันธสัญญาโบราณ แควยนั่นน้าปาก

ประโยคแรกว่าต้องการความช่วยเหลือจากบัลลัง พวกเราก็ถูกผูกมัดด้วยกฎของพันธสัญญาโบราณแล้ว ยัยนั่นรู้ดีว่าการตัดสินใจสุดท้ายแล้วขึ้นอยู่กับบัลลังไม่ใช่พวกเรา แม้พวกเราจะตอบปฏิเสธไป แต่หากบัลลังต้องการให้พวกเราไปช่วย พวกเราก็ต้องไป”

ซุซาคูหันมามองสหายทั้งสองก่อนกระซิบ “ถ้าเช่นนั้นพวกเราพอได้ข้อเสนอของไทซาคูเทนแล้ว พวกเราจะทำอะไรดีละ ตามพันธสัญญาโบราณพวกเราต้องนำเรื่องนี้ไปให้บัลลังตัดสินใจ แต่ที่พวกเรายังติดต่อบัลลังไม่ได้เลย”

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าอันงดงามของคิวิ ดวงตามีประกายเจ้าเล่ห์ “เพราะเหตุนี้ข้าถึงไล่ให้เบนไซเทนกลับไปหาไทซาคูเทน อย่างน้อยก็ถ่วงเวลาไปได้อีกพักใหญ่ ขอเพียงแต่พวกเรายังติดต่อบัลลังไม่ได้ พวกเราก็ยังซื้อเวลาไปได้เรื่อยๆ โดยไม่ต้องโกหกให้ผิดกฎของพันธสัญญาโบราณ เตะถ่วงเรื่องนี้ให้พันหนึ่งทิวาหนึ่งราตรี ถึงตอนนั้นเมื่ออาซูราโอบุกเข้าไปในเทือกเขากำแพงฟ้า พวกเราก็เป็นชาวประมงนั่งดูนกกระยางกับหอยกาบสู้กัน”

โอริวและซุซาคูพยักหน้าเห็นด้วยกับแผนการของคิวิ “พวกเราเองไม่รู้ว่าบัลลังจะกลับมาเมื่อไร หากเขากลับมาก่อนที่เบนไซเทนจะมาให้ข้อเสนอ ถ้าพวกเราทั้งสามบอกกับบัลลังยืนยันความเห็นที่ไม่ควรจะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าเชื่อว่าบัลลังก็จะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวแน่นอน” โอริวพูดอย่างมั่นใจในผู้ अध्यเซียของพวกเขา

“แล้วพวกเจ้าจะทำอย่างไร หากว่าข้อเสนอของไทซาคูเทนนั้นดีเกินกว่าที่พวกเจ้าและผู้ अध्यเซียของพวกเจ้าจะปฏิเสธได้” เสียงของริวจิน โอวาทาสีมีดังขึ้นมา ในขณะที่ใบหน้าของพญามังกรอวูโลยังไม่ละสายตาจากแผ่นศิลาจารึก

ซุซาคูเอียงคอทำตาโตด้วยสีหน้าไม่เข้าใจในคำพูดของริวจิน “ริวจิน ท่านหมายความว่าอย่างไร ไทซาคูเทนมันจะเสนออะไรมาหรือ” พญาหงส์อัคคีถามด้วยน้ำเสียงสงสัย

พญามังกรอวูโลสูง แค้นเสียงเบาๆ พูดโดยไม่มองหน้าผู้ใด “ข้ารู้นิสัยของไทซาคูเทนมันดี ในภาวะคับขันเช่นนี้ ขอเพียงแต่ยังสามารถรักษา

ชีวิตและรากฐานของมันกับเหล่าหอยเทพแห่งเทือกเขากำแพงฟ้า มันสามารถทำได้ทุกอย่าง จงรอดข้อเสนอมันเถอะ ข้าว่าเจ้าต้องประหลาดใจกับข้อเสนอมัน แต่จงอย่าไว้ใจมัน”

โอริวสบตากับคิวิและซุซาคู เธอหันมาพูดคุยกับพญามังกรอาวุโส “พวกข้าเห็นพ้องกันแล้วว่า ต่อให้ข้อเสนอของมันดีเพียงใด พวกเราก็จะพร้อมใจกันบอกกับผู้อัญเชิญของเราแล้วว่าไม่ควรจะไปยุ่งเกี่ยวกับสงครามระหว่างพวกมัน”

ริวจินสายศีรษะหัวเราะเบาๆ “จิตใจที่เป็นห่วงผู้อัญเชิญของพวกเจ้าน่าประทับใจยิ่งนัก แล้วพวกเจ้าคิดว่าไทซาคูเหนจะมองไม่ออกเช่นกันหรือ ข้อเสนอของมันนั้นจะไม่ได้มีผลประโยชน์ใดๆ กับพวกเจ้า แต่จะเป็นผลประโยชน์กับผู้อัญเชิญของพวกเจ้าต่างหาก พวกเจ้าจะยืนยันตอบปฏิเสธอีกไหมล่ะหากข้อเสนอนั้นนำพาประโยชน์ที่คาดไม่ถึงมาให้ผู้อัญเชิญของพวกเจ้า คุ่มค่าที่จะพาตัวเข้าไปพัวพันกับสงครามระหว่างพวกมัน ครั้งนี้เจ้าพลาดแล้วคิวิโนะโยโกะ เจ้าเปิดโอกาสให้ไทซาคูเหนสามารถยื่นเงื่อนไขได้ มันมีทั้งความลับหรือสิ่งที่พวกเจ้าคาดไม่ถึงอยู่มากมายนัก”

ทั้งสามสาวสบตากันเมื่อพบว่าดวงตาของทั้งหมดมีความสับสนเช่นเดียวกัน คำเตือนของริวจินทำให้ทั้งหมดต้องกลับมาคิดใหม่ โอริวระบายลมหายใจเบาๆ “ข้าจะติดต่อกับเซริว บอกให้มันเตรียมตัวไว้”

ซุซาคูพยักหน้าด้วยสีหน้าหนักใจ “ถ้าจำเป็นข้าจะเรียกเกนนูมาแล้วกัน”
คิวิถอนหายใจ “เช่นกัน ข้าคงต้องบอกเรื่องนี้กับเรนนิ”

ต้นไม้สูงระฟ้าแผ่กิ่งก้านสาขาบดบังดวงตะวันในยามใกล้สนธยา แต่ยั้งดีที่เมื่ออย่างเข้ายามราตรีผืนปฐพีของแพนเจียจะเรืองแสงเรืองๆ เมื่อผสมสานกับท้องฟ้าแม้ดวงตะวันจะลาลับแต่ก็ยังคงมีแสงสว่างจางๆ ทำให้สภาพแวดล้อมรอบข้างดูเหมือนในยามเย็น สองเท้าของบัลทาซาร์ยังคงก้าวเดินต่อไป เกือบหนึ่งชั่วโมงแล้วที่เขาได้ต่อสู้และเอาชนะหมียักษ์สี่ตัวได้ แต่น่าประหลาดใจที่หลังจากนั้นเขาไม่พบกับศัตรูอีกเลย

เสียงฝีเท้าของเขาที่ย่ำลงบนพื้นป่าที่เต็มไปด้วยกิ่งไม้กับใบไม้แห้งส่ง

เสียงไปทั่วป่า ยิ่งในยามที่ป่าแห่งนี้เงียบสงบราวกับปราศจากชีวิต เสียงผีเพ็กก็ยิ่งดังและชัดเจนไปทั่วบริเวณจนอตระแวงสงสัยไม่ได้ว่าจะมีศัตรูที่ได้ยินเสียงนี้และรอยคอยที่จะเข้าโจมตีอยู่เบื้องหน้า มื่อยังคงถือดาบ สองตาสอดสายระแวงระวัง โสตสัมผัสรับฟังก็เฝ้าระวังเสียงที่ผิดปกติ

ยิ่งเข้ามาลึกในป่านี้หนทางเดินก็ยิ่งยากลำบากขึ้น ต้นไม้รอบๆ ตัววีความใหญ่โตมหึมา โทมโหฬาร บางต้นกะด้วยสายตาคว่าวๆ ต้องมีขนาดไม่ต่ำกว่าสิบคนโอบ เหมือนหอคอยที่สูงชันขึ้นท้องฟ้าันบร้อยเมตร ในขณะที่หนทางเบื้องล่างก็ปกคลุมไปด้วยพุ่มต้นไม้เล็กๆ จนมองแทบไม่เห็นพื้นดินเบื้องหน้า ราวกับเบื้องหน้าของเขานั้นคือผืนพรหมที่ประกอบด้วยต้นไม้ใบหญ้าจำนวนมหาศาลสุดลูกหูลูกตา

เด็กหนุ่มหยุดเดินแล้วมองไปยังเบื้องหน้าด้วยสายตาที่แสดงถึงความหนักใจ การที่จะรักษาเส้นทางเดินฝ่าเข้าไปในใจกลางของป่านี้คงต้องบุกป่าฝ่าดงขนานใหญ่ แต่ในเมื่อมีเพียงดาบขึ้นสนิมที่มุซาซึให้มา ขึ้นใช้ดาบเล่มนี้ค่อยๆ บุกกลางทางเข้าไปนี้มีหวังใช้เวลาหลายวันแต่เขาไม่มีเวลาเช่นนั้น ในขณะที่สองตาคว่าดไปรอบๆ ข้างเพื่อหาหนทางที่สามารถเดินได้สะดวกกว่านี้ ภาพหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในความคิดของเขา

ภาพของปรมาจารย์ดาบผู้ยิ่งใหญ่ยืนตระหง่านราวกับรูปสลักที่มีมาตั้งแต่หยาดฝนเม็ดแรกตกลงสัมผัสกับพื้นพิภพ ดวงตาที่ทรงอำนาจราวกับท้องทะเลอันยิ่งใหญ่ยามสงบนิ่ง มือที่จับดาบแล้วสะบัดออกไปเสมือนจิตรกรผู้ยิ่งใหญ่รังสรรค์ผลงานศิลปะ พลังมหาศาลไร้ขอบเขตที่ทำลายได้ทุกสรรพสิ่งแต่อีกด้านนั้นกลับแฝงด้วยความปรานี ละเอียดประณีตประดุจงานถักทอของมารดาให้กับบุตรแรกกำเนิด

เหมือนกับได้รับการชักนำจากจิตใต้สำนึก สองมือประคองด้ามดาบขึ้นสนิมนั้น สองขายืนหยัดอยู่กับพื้นพสุธา รับรู้ถึงสัมผัสของพื้นพสุธาอันเมตตา ดวงตาหรือลมเหมือนมิต้องการรับรู้ถึงสิ่งที่เห็น หากแต่กลับรับรู้ถึงสรรพสิ่งผ่านทางสายลมที่พัดผ่านตัว สรรพเสียงแม้จะเงียบสงบแต่ชั่วขณะนั้นก็ไม่ว่าจำเป็นอีกแล้ว เขารับรู้ถึงทุกสรรพสิ่งรอบข้าง เหล่าแมลงที่ซ่อนตัวอยู่ในผืนดินเบื้องล่าง หรือบรรดาดสัตว์ที่อยู่ในพุ่มไม้เบื้องหน้า เหล่าวิหคที่กำลังโอบบิน

อยู่เบื้องบน แม้แต่ศัตรูร้ายที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า ความรู้สึกที่ได้รับรู้ถึงทุกสรรพสิ่งนี้ยากที่จะบรรยายเป็นคำพูดแม้แต่หนึ่งในหมื่น

ปลายดาบชี้ไปยังเบื้องหน้า เด็กหนุ่มเองก็ไม่ทราบว่าจะอธิบายสิ่งที่เขารู้สึกนี้ได้อย่างไร แต่บัดนี้เขารู้แล้วว่าเป้าหมายนั้นรอคอยอยู่ที่ใด สายตาดังคงมองเห็นปารกซัทท์ที่ปิดทางแต่จิตใจกลับปฏิเสธภาพที่มองเห็น ชั่วเสี้ยววินาทีบัลทาซาร์มองเห็นทางเดินที่ราบเรียบตัดกลางป่า ดาบขึ้นสนิมในมือสะบัดเบาๆ ใส่ความว่างเปล่าเบื้องหน้าประดุจเกรงกลัวจะทำร้ายแก่สายลมอันอ่อนโยน

เสียงเหล่าสัตว์ที่หลบซ่อนอยู่ในป่าที่ขีบเบื้องหน้าวิ่งกระจายหนีออกไปราวกับรับรู้ถึงการปรากฏของพลังอำนาจที่เหนือกว่าพวกมัน สิ่งที่เกิดขึ้นต่อมาคือภาพของป่าที่ขีบบื้องหน้าที่เหมือนกับถูกตัดผ่านด้วยคมมีดที่มองไม่เห็น กิ่งไม้และใบไม้ถูกตัดปลิวกระเด็นไปยังด้านข้างเปิดเป็นทางเดินกว้างเกือบสองเมตร เป็นเส้นตรงราวกับถนนที่ถูกตัดไว้ เส้นทางนั้นตรงดิ่งไปยังเบื้องหน้าเหมือนตัดแบ่งป่าที่ขีบบื้องหน้าออกเป็นสองส่วน

บัลทาซาร์มองภาพเบื้องหน้าด้วยความประหลาดใจ ตัวเองก็ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นทำไมจู่ๆ เขาถึงสามารถทำอะไรได้แบบนี้ แต่ภาพของถนนเบื้องหน้าก็คือภาพที่มองเห็นในใจ ก่อนที่ดาบขึ้นสนิมในมือจะสะบัดออกไปมือทั้งสองยังคงจับด้ามดาบ เมื่อลองสะบัดดาบอีกก็ไม่สามารถทำได้เหมือนเมื่อครู่ ความรู้สึกพิศดารที่บังเกิดเมื่อครู่ก็จางหายไป แต่เขายังจดจำได้ถึงความรู้สึกนั้น เป้าหมายของเขาอยู่เบื้องหน้า ดวงตาดังคงมองไปยังหนทางที่บังเกิดขึ้นสองเท้ายังคงก้าวต่อไปเบื้องหน้า ไปบนหนทางที่ตัดผ่านป่าที่ขีบลู่จุดหมายที่ตั้งใจไว้

เมื่อเดินตามทางมาได้ชั่วครู่ไม่จำเป็นต้องมองเห็น ไม่จำเป็นต้องได้ยิน ความรู้สึกบางอย่างก็บอกเขาว่ามีบางอย่างกำลังรอคอยเขา ก้าวเดินลึกเข้าไปแต่ละก้าวความรู้สึกนั้นก็ยิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดบัลทาซาร์ก็พบว่าม็วรางสีด่ารงหนึ่งปรากฏขึ้นมามีอยู่เบื้องหน้า

ภายใต้แสงแห่งสนธยาราวกับอยู่ในความฝัน กึ่งกลางของทางเดินเบื้องหน้าของเขาห่างไปไม่ถึงสิบเมตร มีสิ่งหนึ่งขวางทางอยู่ รางนั้นคล้ายมี

อยู่คล้ายไม่มี บางครั้งล่องลอยประจวบหมอกควัน บางครั้งรวมตัวราวกับมีสภาพ เบื้องหลังของร่างนั้นคือต้นไม้ขนาดเล็กสูงไม่เกินสองเมตร ผิดกับเหล่า ต้นไม้มหาภัยที่รุกรบข้าง หากแต่ความรู้สึกถึงพลังอันศักดิ์สิทธิ์ของต้นไม้เล็ก ๆ นั้นกลับยิ่งใหญ่จนทำให้เหล่าต้นไม้มหาภัยที่เหลือนั้นเป็นประจวบหญ้าแพรก เท่านั้น

ร่างที่ขวางอยู่เบื้องหน้านั้นแลดูสงบนิ่ง แต่เด็กหนุ่มกลับรู้สึกถึงจิต อันกร้าวแกร่ง นายทหารบาลผู้เคร่งครัดในหน้าที่ หนทางเดียวที่ผ่านไปคือ ต้องพิชิตผู้ขวางทางนี้เท่านั้น

ดาบขึ้นสนิมในมือซึ่งปลายดาบตรงไปยังร่างอันไร้รูปร่าง ทันใดนั้นร่าง เบื้องหน้าก็สลายหายไป เหมือนกับเป็นลัญจนาตมณ บัลลหาคารีสะบัดดาบไป ยังทางเบื้องหลังของตัวเอง เสียงดาบปะทะกับของแข็งดังสนั่น วินาทีที่ดาบ ปะทะกับของแข็งนั้นความรู้สึกนั้นก็สลายหายไป คมดาบของเขาก็ดูเหมือนฟัน ลงไปในความว่างเปล่า ความรู้สึกถึงศัตรูที่อยู่ข้างหลังก็หายสาบสูญไปพร้อม กัน เด็กหนุ่มรีบกระโดดถอยไปตั้งหลักด้านหลังทันที

ร่างนั้นยังคงอยู่เบื้องหน้า สงบนิ่งอยู่ที่เดิมเหมือนไม่เคยเคลื่อนไหว บัลลหาคารีหรีดตาเล็กน้อยมองไปยังร่างของผู้ที่มาขวางทาง ความรู้สึกที่ดาบ ของเขาปะทะเมื่อครู่นี้เป็นของแข็งแน่นอน แต่ร่างที่เขาเห็นนี้เป็นดังหมอกควัน แต่จิตจู่โจมที่ปรากฏพร้อมอาวุธที่เป็นของแข็งนี้ น่าจะตีความได้ว่าผู้ที่ขวาง ทางคือพวกไร้สภาพ ที่สามารถแปลงตัวเองเป็นอาวุธได้

ในขณะที่สายตาของเด็กหนุ่มยังคงจับตามองร่างไร้สภาพนั้นก็ต้อง ใจหายวาบเมื่อร่างนั้นหายสาบสูญไปอีกครั้ง ไวเท่าความคิดเมื่อจับจิตจู่โจมได้ มีอสะบัดดาบไปเบื้องหน้าเสียงปะทะกับโลหะดังขึ้นอีกครั้ง ก่อนที่จะรับรู้ถึง การจู่โจมจากทางด้านข้าง เท่าหนึ่งเป็นหลักยึดพื้นเป็นแกนหมุนลำตัวสะบัด ดาบไปป้องกันการโจมตีที่มองเห็นเป็นเงาสีดำ ชั่วพริบตาบัลลหาคารีใช้ความ รู้สึกกับสัญชาตญาณรับการโจมตีของศัตรูที่ไร้สภาพไปติดๆ กันถึงห้าครั้ง ก่อนที่จะพบว่าแม้ตัวเองจะรับรู้ถึงการโจมตีในครั้งที่หกแต่กลับไม่สามารถ ป้องกันได้ทัน

เสียงฝักดาบปะทะกับโลหะดังสนั่น ประกายไฟแลบออกมา เมื่อพบ

ว่าไม่สามารถพลิกดาบกลับมาป้องกันได้ทัน แต่แม่เหมือนร่างกายจะถึงขีดจำกัดของความเร็วแล้ว ความรู้สึกและสัญชาตญาณกลับไม่ถูกผูกมัดด้วยขอบเขตของร่างกาย มือด้านที่ถูกโจมตีกระชากฝักดาบขึ้นมาจากข้างเอวรับการโจมตีแทน บัลหาคารีรีบอาศัยแรงปะทะถอยออกมาอีกครั้ง

ร่างอันไร้รูปร่างกลับไปปรากฏยังจุดเดิมเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น ในขณะที่เด็กหนุ่มเองกลับเป่าปากด้วยความหวาดเสียวที่หากมันยังคงโจมตีต่อหน้าป้องกันไม่ทันแน่ การป้องกันการโจมตีทุกครั้งเมื่อครูเขาให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาไม่หวังจะเป็นสัญชาตญาณหรือประสาทสัมผัส แม้จะรับรู้ได้ถึงทิศทาง การโจมตีของศัตรูแต่ด้วยขีดจำกัดของร่างกาย เขาไม่สามารถตามความเร็วของศัตรูได้ทัน

เมื่อรู้ถึงข้อจำกัดของตัวเอง หากใช้วิธีการต่อสู้เดิมๆ ที่เคยใช้มาเขาไม่มีทางรอดแน่ หากจะเสี่ยงแล้วเขาขอเสี่ยงกับความรู้สึกเหมือนเมื่อครั้งมองเห็นทาง ความรู้สึกที่รับรู้ถึงทุกสรรพสิ่ง ดวงตาละสายตาจากศัตรู หรือตาลงประดุจจะเข้าสู่สมาธิ ปลายดาบชี้ลงพื้นพสุธา ร่างกายผ่อนคลายประดุจสายลมชั่วเวลานั้นไร้ซึ่งตัวตน ไร้ซึ่งสรรพสิ่ง คำสั่งสอนของมุซาชิอยู่ในจิตใต้สำนึก

‘จิตคือนาย กายคือบ่าว’

‘ดาบคือเรา เราคือดาบ’

‘ไร้ซึ่งเรา ไร้ซึ่งดาบ’

‘ไร้สรรพสิ่ง ไร้มรรคาดาบ’

‘ไร้มรรคา จึงไร้นิรันดร’

ลมหายใจเหมือนหยุดนิ่ง สรรพสิ่งนั้นไร้ตัวตน ไม่ว่าสิ่งใดก็ดูเหมือนความว่างเปล่า ในความรู้สึกที่เหมือนมองยังทะเลแห่งดวงดาวอันไร้ขอบเขต จิตสำนึกกระจัดไปราวเส้นขอบฟ้าที่ไม่รู้จบ ดาบในมือเหมือนกับเป็นส่วนหนึ่งของจิตใจและวิญญาณ เพียงแค่รับรู้ถึงการโจมตีอีกครั้งของศัตรูที่ไร้ร่าง ความแหลมคมของละอองควันที่รวมตัวเป็นอาวุธอันแหลมคมยิ่งกว่าใบมีดพุ่งมายังใบหน้า

ดาบขึ้นสนิมในมือเปล่งประกายราวกับมีชีวิต กรีดผ่านความว่างเปล่า ตัดผ่านอาวุธอันไร้สภาพ สะบัดร่างอันไร้รูปร่าง ประดุจตัดสายน้ำอันไร้ที่สุด

ร่างอันไร้สภาพประดุจหมอกควันถูกตานั้นสะบัดแยกออกเป็นสอง แม้จะพยายามกลับเข้ามารวมกันแต่ตานั้นเหมือนกับแบ่งแยกร่างนั้นตลอดกาล เมื่อไม่สามารถกลับมารวมกันได้ ร่างไร้สภาพนั้นก็สูญสลายหายไปพร้อมกับหมอกควันในยามดวงตะวันสดใสเมื่ออรุณรุ่ง

พฤษภาคคดียุติอยู่เบื้องหน้า ผลของพฤษภาคสีแดงเปล่งประกายราวกับอัญมณี แต่แทนที่บัลทาซาร์จะเดินเข้าไปปลิดผลไม้อันเป็นเป้าหมายของภารกิจนี้ ผู้อัญเชิญกลับยืนนิ่ง ดวงตาดังคงหริ่งเหมือนนักบวชที่ยังอยู่ในญาณสมาธิ ปลายดาบชี้ลงไปที่พื้นพสุธาอีกครั้ง สองขาแทนที่จะก้าวเดินกลับทรุดลงนั่งขัดสมาธิ ดาบขึ้นสนิมปักลงกับพื้นข้างตัว

ไม่แม้แต่จะชายตามองพฤษภาคคดียุติ บัลทาซาร์ยังคงรักษาความรู้สึกอันพิสดารนี้ไว้ จิตใจละทิ้งซึ่งคำถาม ปลอ่ยวางความสงสัย เพียงแต่รับรู้ถึงความลึกล้ำแห่งสรรพสิ่ง จู่ๆ สายลมบางเบาที่โชยพัดมาสัมผัสสร้างเหมือนกับจุดประกายแห่งปัญญา เขารับรู้ถึงสายลมที่พัดอยู่ข้างตัวนำพาซึ่งความต่อเนื้ออะไรที่สุด พื้นพสุธาอันอบอุ่นเบื้องล่างแสดงถึงพลังที่เกื้อหนุนแก่สรรพชีวิตเสมือนกำแพงแห่งการป้องกันอันยิ่งใหญ่ที่มีผู้ใดสามารถทำลายได้

เสียงสายฟ้าคำรามโกล้ำเข้ามา เพียงชั่วครู่สายลมก็ค่อยๆ ทวีความรุนแรงขึ้น สายฝนโปรยปรายลงมา หนักบ้างเบาบ้างตามวิถีแห่งธรรมชาติ สายฝนตกมาพรปร่าที่นั่งขัดสมาธิแต่ในความรู้สึกของบัลทาซาร์กลับเหมือนได้รับรู้ถึงการสอนสั่งจากปรมาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ เม็ดฝนที่โปรยปรายมาประดุจตาข่ายฟ้าร่างเหดินมิว่าผู้ใดก็สามารถป้องกันได้หมด สายลมที่พัดพาละอองฝนเป็นคลื่นอันงดงาม เสียงสายฟ้าคำรามราวกับการจู่โจมอันรวดเร็วเกรี้ยวกราด ความรู้สึกเหมือนรับรู้ถึงความต่อเนื้อของทั้งสายลมที่เป็นเสมือนการเคลื่อนไหวอันไร้ข้อจำกัด ผืนแผ่นดินพสุธาอันมั่นคงประดุจการป้องกัน ความต่อเนื้อของสายฝน และพลังแห่งสายฟ้า

ดวงตาหลบลมราวกับกำลังจะหลับไหล หากแต่ตานั้นเขาสีมเลือนทุกสิ่งมิว่าจะเป็นตัวเองหรือรอบข้าง สิ่งเดียวที่เขารับรู้ในตอนนี้คือคำสอนอันยิ่งใหญ่จากวิถีแห่งสังขธรรม วิถีแห่งฟ้าดิน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขารับรู้กำลังหลอมรวมกันภายในจิตใจ ก่อเกิดเป็นพลังที่จะเกื้อหนุนเขาต่อไป

เสียงวางตัวหมากดังขึ้น ชายชราสองคนนั่งอยู่ชายคากระต๋อมเก่าๆ ระหว่างกลางของทั้งสองคือกระดานหมากล้อมที่กำลังเปิดศึกกันอยู่ หนึ่งในชายชรายิ้มหน่อยๆ ก่อนชายตามองด้วยสายตาที่แฝงด้วยความประหลาดใจไปยังกลุ่มเมฆดำที่อยู่ไกลลิบออกไป เสียงฟ้าร้องคำรามดังแว่วมาเบาๆ ในขณะที่มือก็หยิบตัวหมากสีขาววางลงไป

ชายชราผมเผ้าหนวดเคราสีขาวราวกับปุยหิมะ สวมใส่ชุดผ้าเก่าๆ สีน้ำตาลมองไปยังรอยยิ้มของชายชราในชุดสีเทาที่จ้องมองไปกลุ่มเมฆฝนนั้น ก่อนยิ้มยิ้มหน่อยๆ เช่นกันแล้วเอ่ยปากเบาๆ “ยินดีกับเจ้าด้วยแล้วกันมุซาชิ ลูกศิษย์ของเจ้าดูท่าว่าจะใช้ได้นี่”

มุซาชิเพียงส่ายศีรษะแล้วหัวเราะเบาๆ “ข้ายังมีได้สอนดาบอะไรให้แก่มันเลย ข้าเพียงแต่ชี้ให้มันเห็นหนทางเท่านั้น มันเป็นผู้ก้าวเดินในหนทางนั้นด้วยลำพังตัวเอง”

แขกผู้มาเยือนกลับหัวเราะเบาๆ เช่นกัน “เจ้ามิได้สอนดาบให้แก่มัน แต่ให้ดาบมาซามุเนะของเจ้าไปแทน สิ่งนั้นยิ่งกว่าการสอนดาบเสียอีก ดาบนั้นซึมซับประสบการณ์ทั้งชีวิตของการต่อสู้ การฝึกฝน วิถีแห่งดาบที่เจ้าค้นพบ เพียงแค่เจ้าเด็กนั้นถือดาบของเจ้าไว้ สิ่งเหล่านั้นก็ค่อยๆ ถ่ายเทไปยังผู้ถือขอเพียงแต่เจ้าเด็กนั้นไม่ทำตัวเป็นแก้วที่เต็มไปด้วยน้ำ มีหรือที่จะไม่รับรู้ถึงวิถีแห่งดาบ”

มุซาชิหันกลับมาตั้งสมาธิกับหมากบนกระดาน เอ่ยตอบโดยยังคงมีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้าแต่ในดวงตากลับมีประกายแห่งความกังวลแฝงอยู่ “เจ้าเด็กนั้นดูเหมือนว่าจะหัวไวกว่าที่ข้าคิด แทนที่มันจะรับรู้วิถีดาบที่อยู่ในมาซามุเนะแล้วหยุดเพียงเท่านั้นเพื่อเรียนรู้วิถีแห่งดาบของข้า มันกลับใช้วิถีแห่งดาบของข้าเป็นทางผ่านไปยังสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า ดีความได้ยากยิ่งกว่า และอันตรายกว่า มันกำลังก้าวล้ำเข้าไปในอาณาเขตของฟ้าดิน เจ้าเด็กนั้นกำลังค้นหาวิถีดาบของตัวเอง ที่มีใช้ของข้า”

แขกผู้มาเยือนถอนหายใจเบาๆ ในขณะที่หยิบหมากอีกตัววางลงบนกระดาน “เจ้ามิเกรงริว่ามันจะเป็นผลเสียมากกว่าผลดี การก้าวเข้าสู่อาณาเขตของฟ้าดินมิใช่สิ่งที่มนุษย์ทุกคนจะสามารถทำได้ หากสำเร็จก็ดีไป หากล้มเหลว

ก็จะถูกกลืนกินโดยด้านมืดของตัวเอง”

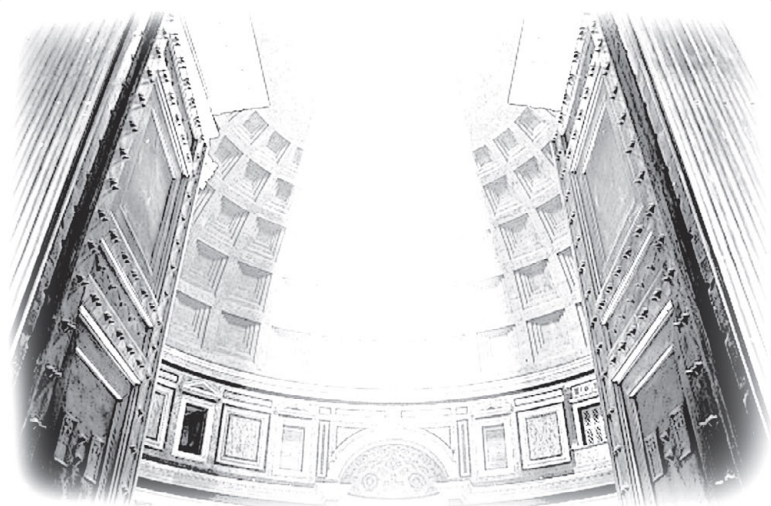
มุซาซิจ้องมองหมากบนกระดานแล้วโคลงศีรษะ “ข้าเองก็ขอตอบตามตรงว่าไม่ได้คาดคิดเลยว่าเจ้าหนุ่มนั้นมันจะสามารถไปได้เร็วขนาดนี้ เพียงแค่การเรียนรู้วิถีแห่งดาบในมาซามูเนะข้าก็แค่คิดแค่ว่าภายในเวลาสองสามวันที่มีมันใช้มาซามูเนะก็ต้องใช้เวลาหนานับปีในการซึมซับสิ่งที่ได้เรียนรู้ ที่ข้าประหลาดใจคือเจ้าเด็กนั้นมันโชคดีเหลือเกิน ข้ารับรู้ผ่านมาซามูเนะได้ว่าตอนที่มันกำลังเข้าสมาธิที่จะรับรู้ถึงวิถีแห่งดาบของมาซามูเนะ จู่ๆ มันก็หันไปสู่วิถีแห่งฟ้าดิน พายุฝนในครั้งนั้นก็มาได้ถูกเวลาเหลือเกิน จนนำทางให้มันเดินเข้าไปในวิถีได้ง่ายขึ้น”

ชายชราผู้มาเยือนเล็กคิ้วน้อยๆ เหมือนจะประหลาดใจในคำพูดของมุซาซิจ แล้วเอ่ยเบาๆ “เจ้าคิดว่าเจ้าเด็กนั้น แค่โชคดีจริงๆ รึ”

มุซาซิจ่ายศีรษะแทนคำตอบ “มิว่าจะเป็นอย่างนั้นหรือมีผู้ให้ความช่วยเหลือก็ถือว่าเป็นเรื่องดี เมื่อเป็นเรื่องดีก็ควรปล่อยวาง ไปด้วยสงสยให้มากไปแล้วสหายข้า” มือหนึ่งก็วางตัวหมากลงไป ใบหน้ามีรอยยิ้มเมื่อพบว่าหมากของตัวเองเป็นฝ่ายได้เปรียบ

แขกผู้มาเยือนที่ตาลงมองยังกระดานหมากล้อม “แต่บางครั้งเรื่องดีๆ ก็ใช้ว่าจะจบลงดีๆ อย่างที่คาดหวังนะสหายข้า” รอยยิ้มปรากฏพร้อมการวางหมากลงไป

ปรมาจารย์ดาบผู้ยิ่งใหญ่ถึงกับสะดุ้งเฮือกเมื่อเห็นหมากพลิกสถานการณ์ของแขกผู้มาเยือน ดวงตากวาดมองไปทั่วกระดานเพื่อหาหนทางรอดก่อนกักฟันถอนหายใจ “ขออีกกระดาน **ติกโกวคังปาย** เช่นเดียวกับดาบของข้ากับกระบี่ของเจ้ามีเคยรู้ผลแพ้ชนะกัน ข้ามีเชื่อว่าหมากของเจ้าจะเหนือกว่าหมากของข้า”

บทที่แปดสิบสอง มหาวิหารแห่งผู้ที่ถูกสาปแช่ง

เบื้องหน้าของกองทัพผู้เล่นจำนวนหลายหมื่นคน มหาวิหารสีขาวขนาดมหึมา ที่กินอาณาเขตกว้างขวางจนดูได้นับแสนแต่สภาพนั้นรกร้างทรุดโทรมเหมือนกับโครงกระดูกของสัตว์ยักษ์ทอดกายกับพื้นพสุธา เสียงระดมพล เสียงการจัดระเบียบไฟร่พลตั้งวงวนวายไปหมด เหล่าผู้นำของสมาพันธ์ต่างๆ มาชุมนุมกันเพื่อเตรียมการ โดยมีพิธีกรสาวของแพน.ทีวี ยืนอยู่หน้ากล้องรอยอวย สัญญาณการเริ่มรายการ

เมื่อได้รับสัญญาณจากผู้กำกับ พิธีกรสาวที่ทำหน้าที่รายงานรีบยิ้มหวานให้กับกล้องที่อยู่เบื้องหน้าก่อนรับรายงาน “ท่านผู้ชมคะ แพน.ทีวีขอแนะนำท่านเข้าสู่รายงานพิเศษค่ะ ภารกิจการพิชิตปีศาจธาตุทั้งหกของมหาวิหารผู้ที่ถูกสาปแช่ง”

พิธีกรสาวรีบหันไม้ค้ไปสัมภาษณ์นักรบในชุดเกราะระดับสูงลักษณะเป็นยอดฝีมือและผู้นำกลุ่ม “คุณฟาติเมลคะ ไม่ทราบว่าเป็นครั้งนี้ทางพวกคุณมีความมั่นใจไหมคะที่จะสามารถแก้ตัวจากความผิดพลาดในครั้งที่แล้วได้”

ฟาติเมลยิ้มอย่างมั่นใจ ตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ในครั้งนี้นักเรามีความมั่นใจมากครับ พวกเราทั้งที่มาจากซิบิงและอีเดนได้ประชุมร่วมกันศึกษาความผิดพลาดจากการต่อสู้ที่ผ่านมา ฝึกซ้อมซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดที่เคยเกิดขึ้น”

พิธีกรสาวถามคำถามต่อไปในขณะที่ฟาติเมลก็ย้ำถึงความมั่นใจและ
 คุยโวถึงการเตรียมการ แต่ในมุมหนึ่งของกองกำลัง ร่าเงเล็กน้อย แปรร่างในชุด
 คลุมสีเทาหลวมโพรกไม่มีอะไรสะดุดตา แต่กลับปกปิดหน้าตาด้วยหน้ากาก
 ก็กำลังซุบซิบกัน

“ทำไมเราต้องมาช่วยเจ้าพวกนี้ด้วยล่ะ **มายะ** ไม่อยากมายุ่งกับเรื่อง
 แบบนี้เลย คนเยอะแบบนี้เกลียดที่สุดเกิดเรื่องแตกขึ้นมาหวังได้เลิกเล่นแน่”
 ร่างหนึ่งในแปดส่งเสียงบ่นด้วยความหงุดหงิด ในขณะที่หลายร่างนั้นก็พยัก
 หน้าเห็นด้วย

“ช่วยไม่ได้นี่ ใครใช้ให้ลูกของโปรดิเวเซอร์พวกเราเป็นคนในสมพันธ์
 นี้ละ โปรดิเวเซอร์เขาอุทิศสำหรับข้อร้อง พวกเราก็คงช่วยเขาหน่อยแล้วกัน ถือว่า
 ช่วยเขาตอบแทนที่เขาทำเพลงดีๆ ให้พวกเราร้องตั้งเยอะ” ร่างเล็กๆ ตรง
 กลางพูดเบาๆ

หนึ่งในผู้ที่สวมหน้ากากก็อดบ่นไม่ได้ “ก็เพราะตาผู้จัดการจอมยุ่งนั้น
 แหละดันไปคุยกับคุณฟอสเตอร์เรื่องที่พวกเราได้อาชีพแม่หมดให้เขาฟัง พอ
 คุณฟอสเตอร์รู้เรื่องนี้พวกเราก็อุดยากแล้ว ยิ่งเห็นว่าพวกลูกของเขาก็เพิ่ง
 พลาดเรื่องอสูรทั้งหกนี้แล้วมาบ่นกับพ่อ คุณฟอสเตอร์นั้นก็ดันไปหลุดปาก
 ว่ารู้จักพวกแม่หมด ลูกเขาก็เลยรีบขอพ่อให้มาข้อร้องพวกเรา ดินะที่เขาไม่
 หลุดปากเรื่องตัวจริงของพวกเราออกไป ไม่งั้นจบเห่แน่”

เสียงตะโกนระดมพลดังซัดจังหวะการพูดคุยของแม่หมดทั้งแปด เด็ก
 สาวนักเวทผมยวาวในชุดคลุมสีน้ำเงินเดินเข้ามาหากลุ่มแม่หมดก่อนพูดด้วย
 น้ำเสียงเกรงอกเกรงใจ “เดี๋ยวพวกเราจะเข้าไปในวิหารแล้ว ต้องขอโทษจริงๆ
 นะคะที่ต้องให้คุณพ่อไปขอข้อร้องให้มาช่วยพวกเรา”

เด็กสาวที่มีชื่อว่ามายะเอ่ยปากถามถึงแผนการที่เตรียมไว้ “เรื่องนั้น
 ไม่ต้องเกรงใจหรอก **เซเลส** พ่อของเธอที่รู้จักกับพวกเรามาแล้ว แผนการ
 เป็นอย่างไรบ้างละ ต้องการให้พวกเราช่วยเหลืออย่างไรก็บอกก่อนนะ พวก
 เราจะได้เตรียมตัวไว้ เวลาทำภารกิจจริงๆ จะได้ไม่มีข้อผิดพลาด”

เซเลส เด็กสาวนักเวทรีบบอกกล่าวถึงแผนการที่พวกของเธอได้รับมา
 “แผนการคือพวกเราแบ่งกำลังออกเป็นหกกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะไปจัดการ

กับปีศาจแต่ละตัวโดยจะมีการประสานงานกันตลอดเพื่อรายงานถึงพลังชีวิตที่ยังเหลือของอสูรแต่ละตัว เมื่อโจมตีอสูรตัวใดตัวหนึ่งจนพลังชีวิตมันลดเหลือต่ำกว่าสามเปอร์เซ็นต์ กลุ่มที่ต่อสู้กับอสูรตัวนั้นจะหยุดการโจมตีและจะตั้งรับอย่างเดี่ยวเท่านั้นเพื่อรอคอยให้กลุ่มที่ต่อสู้กับอสูรตัวอื่นทำความเสียหายจนเหลือสามเปอร์เซ็นต์เท่ากัน เมื่ออสูรทั้งหมดพลังชีวิตมันเหลือสามเปอร์เซ็นต์เท่ากันหมดทุกตัวพวกเราก็จะทุ่มกำลังทั้งหมดเพื่อฆ่าพวกมันทั้งหมดพร้อมกันค่ะ”

“ฟังดูก็น่าจะเป็นแผนการที่ดีนี้ แล้วเธอต้องการให้พวกเราช่วยเหลือตรงไหนล่ะ” มาเยพยักหน้าเห็นด้วยกับแผนการในครั้งนี้นอกถามคำถามที่เธอยังสงสัย

เซเลสอธิบายถึงแผนการในส่วนของแม่มดทั้งแปดที่เธอได้รับมา “ทางพวกฝ่ายวางแผนเขาขอให้พวกคุณพี่กระจายกันออกไป เขาว่าเวทมนตร์ของพวกคุณพี่รุนแรงแต่ใช้เวลาร้ายเวทนานมาก พวกเขาจึงอยากให้คุณพี่ทุกคนจากแปดคน รอคอยจนพอทันทีที่อสูรทั้งหมดพลังชีวิตเหลือสามเปอร์เซ็นต์เท่ากันหมด ให้คุณพี่ทุกคนใช้เวทที่มีพลังเท่ากันยิงใส่อสูรทั้งหมดพร้อมกันค่ะ ทางฝ่ายวางแผนคิดว่าด้วยพลังเวทของพวกคุณพี่ถึงพวกมันจะไม่ตายแต่ก็น่าจะลดพลังชีวิตของพวกมันได้มากพอสมควรจะทำให้สามารถทะลุเวลาฆ่าพวกมันได้ง่ายขึ้นค่ะ แต่ข้อสำคัญที่ทางนั้นย้ำมาคือขอให้คุณพี่ทั้งหมดนั้นใช้เวทที่พลังเท่ากันจริงๆ นะคะ”

แม่มดทั้งแปดเมื่อได้ยินแผนการทั้งหมดก็สบตากันเองก่อนปรึกษาหารือกันทางช่องสนทนาส่วนตัวเพียงเล็กน้อยก่อนพร้อมใจกันพยักหน้าเห็นด้วยกับแผนการทั้งหมด “ตกลงใช้วิธีตามที่เธอว่าแล้วกันเซเลส เรื่องเวทมนตร์ที่จะใช้ไม่ต้องห่วงหรือพวกเราจะระวังไม่ให้มีข้อผิดพลาด” มาเยตอบรับแผนการ

เซเลสก็มึนศีรษะพูดขอบคุณรัวๆ ก่อนรีบอำลาไปแจ้งเรื่องนี้ให้กับฝ่ายวางแผนของสมาพันธ์ ในขณะที่แม่มดทั้งแปดมองตามร่างของเซเลสที่วิ่งหายไป เด็กสาวแม่มดทั้งแปดก็ค่อยหันมาปรึกษากันว่าจะใช้เวทอะไรที่น่าจะมีพลังใกล้เคียงกัน

“อย่าลืมนะว่าสูตรพวกนั้นเป็นสูตรที่มีธาตุเดียวเป็นหลัก ให้ใช้เวท
ธาตุตรงข้ามเท่านั้นนะ ถ้าพลาดนี่แก้ตัวไม่ได้เลยนะ” มายะรีบย่ำกับเพื่อนๆ
ก่อนทวนแผนผังธาตุที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากคัมภีร์แม่มด

‘อัคคีมีอาจสู่วารี’

‘วารีสยบยอมอัคคี’

‘วายุบัตเป้อัคคี’

‘พสุธาทรงพลัง มิโยกคลอนต่อวายุ’

‘เยือกแข็งกลืนกินพสุธา’

‘หากละลายสลายเมื่อผจญอัคคี’

‘แสงสว่างความมืดทักล้าง มิมีสิ่งใดกำชัย’

“ตามที่ตรวจสอบมา ปีศาจธาตุทั้งหกเป็นธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ น้ำแข็ง
และ สายฟ้า ไม่ใช่สายแสงสว่างหรือความมืด เพราะฉะนั้นเวลาใครเจอตัว
ธาตุไหนก็อย่าลืมนะว่าต้องใช้เวทธาตุอะไร” หนึ่งในกลุ่มที่เป็นผู้จัดหาข้อมูล
รีบย่ำเตือนเพื่อนๆ

“ตกลงตามนั้นพวกเราไปกันเถอะ พวกนั้นเริ่มจัดขบวนเข้าไปใน
วิหารแล้ว” มายะบอกเพื่อนๆ เมื่อเห็นการเคลื่อนขบวนของกองทัพเหล่าผู้
เล่นเข้าในมหาวิหารแห่งผู้ที่ถูกสาปแช่ง

กลุ่มผู้เล่นแม้จะมีถึงหลายหมื่นคน หากแต่สมกับที่ได้เตรียมพร้อม
ซึกซอมกันมาอย่างดี กระบวนทัพที่จัดอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย กลุ่มผู้เล่น
ยอดฝีมือเป็นทัพหน้าคอยกวาดศัตรูที่มาขวางทาง ในขณะที่ทางด้านข้าง
ของกองทัพคือทิวแถวของนักรบที่คอยปกป้องนักเวทและพลธนูที่อยู่ด้านใน
รูปขบวนกองทัพแบ่งออกเป็นหกกองตามที่วางแผน เสียงฝีเท้าของกองทัพ
เหล่าผู้เล่นดังสะเทือนวิหารราวกับการสวนสนามของกองทัพอันเกรียงไกร

เบื้องหน้าของพวกเขาคือมหาวิหารหินแบบโกธิค สีที่เคเคยเป็นสีขาว
สว่างามชำรุดทรุดโทรมจนกลายเป็นสีเทาดำน่าสะพรึงกลัว สถาปัตยกรรม
คล้ายมหาวิหารแห่งนอเทอร์ดาม หากแต่ขนาดนั้นกว้างใหญ่กว่านั้นสิบเท่า
ยอดสูงสุดของมหาวิหารเป็นปลายแหลมเหมือนจะแทงให้ทะลุท้องฟ้า รอบๆ

บริเวณมีแต่ความเปลี่ยวร้าง เสียงวิหคราตรีอันน่าสยของขั้วขั้วตั้งเป็นระยะ ประตุน้ำของมหาวิหารพุ่งไปจนหมดเหลือแต่เพียงทางเข้าโล่งๆ กว้างเกือบสี่สิบเมตรสูงเกือบห้าสิบเมตร จำนวนสามประตูอยู่ติดกัน ความสูงใหญ่และความน่าสะพรึงกลัวของมหาวิหารแห่งนี้ที่ถูกสถาปนาแข่งกตตันจนแม่เหล่าผู้เล่นจะมากันนับแสนคน แต่เมื่อได้มองเห็นมหาวิหารนี้อย่างเต็มๆ ตาหลายคนก็ถึงกับอึ้งไปชั่วขณะ

“เป็นอะไรไปวะ ปอดเหวอ” นักรบคนหนึ่งสะกิดเพื่อนที่เหงงหน้ามองมหาวิหารแล้วทำหน้าที่เหมือนอยากกลับบ้านมากกว่า

ผู้ที่ถูกแซวได้แต่ยิ้มเหี้ยๆ ก่อนยอมรับตามตรง “ไม่รู้เหมือนกันวะ ครั้งก่อนที่มาบรรยายคาถาฉันไม่น่าขนลุกเหมือนครั้งนี้ วันนี้อมันน่ากลัวยังไม่รู้ไม่เหมือนครั้งก่อนที่มาเลย”

เสียงหัวเราะพร้อมเสียงตบหลังแรงๆ ดังสนั่นเมื่อนักรบผู้นั้นพูดกับสหายที่กำลังทำท่าแหงๆ “ไปเหอะ คนมากันเกือบแสนจะไปกลัวอะไรวะ ไอ้หกตัวนี้พวกเราเข้ามาแล้ว เอ็งก็อย่าใจเสียวละ ช่างในนั้นก็ไม่มีไทพอนสักหน่อยจะไปกลัวอะไร”

เบื้องหลังกลุ่มนักรบนั้น แม่มดทั้งแปดที่ยังไม่ได้แยกกลุ่มกันกลับจับความผิดปกติบางอย่างได้ก่อนที่พวกเขาจะรีบปรึกษากันทางช่องสนทนาเฉพาะ

“พวกเธอด้วยรู้สึกเหมือนกันใช่ไหม” หนึ่งในกลุ่มแม่มดถามเพื่อนๆ

มายะพยักหน้าแล้วพูดคุยกับเพื่อนๆ ด้วยน้ำเสียงสงสัย “บรรยายคาถาแบบนี้ไม่ผิดแน่ มหาวิหารนี้มีพลังของธาตุความมืดเข้มข้นมาก มากที่สุดตั้งแต่ที่พวกเราเคยรู้สึกเลย **นามิเอะ** เธอแน่ใจนะว่าบอสของมหาวิหารนี่คือปีศาจธาตุทั้งหก ไอ้ความรู้สึกที่จับได้มันเป็นของบอสที่เป็นธาตุความมืดชัดๆ แถมมันน่าจะน่ากลัวกว่าหกตัวนั้นแบบคนละเรื่องเลยละ พลังของมันกลบจนไอ้หกตัวนั้นเหมือนแทบไม่มีตัวตนเลย” มายะหันไปถามผู้ที่มีหน้าที่รวบรวมข้อมูล

หนึ่งในแม่มดที่ทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลหันมาพยักหน้าให้กับมายะ “ตรวจสอบแล้วละมายะ ข้อมูลมันบอกแต่ว่าจนถึงปัจจุบันที่เคยปรากฏศัตรูที่แข็งแกร่งที่สุดเลเวลสูงสุดในมหาวิหารแห่งนี้ที่ถูกสถาปนาแข่งคือปีศาจ

ชาติทั้งหก”

ถ้ามีใครสามารถมองเห็นใบหน้าน่ารักไร้เดียงสาของมายะภายใต้หน้ากากก็จะเห็นเลยว่าตัวของเธอขมวดจนแทบจะชนกันด้วยความสงสัยในพลังความมืดที่รับรู้ได้ เธอรีบติดต่อยังเฮลเลททางช่องสนทนาส่วนตัวทันที “เฮลเลท นี่เราพวกแม่มดนะ ช่วยถามหน่อยสวดมนต์ในมหาวิทยาลัยนอกจากอสูรชาติทั้งหกแล้ว มีบอสตัวอื่นในมหาวิทยาลัยไหม”

เพียงแค่วิวครู่คำตอบนั้นก็ถูกตอบกลับมา มายะพูดขอบคุณเฮลเลทด้วยน้ำเสียงที่ดูเหมือนจะสบายใจขึ้นเล็กน้อย แต่สายตาที่มองไปยังมหาวิทยาลัยก็ยังไม่ค่อยสบายใจนัก “เฮลเลทบอกว่าหน่วยสวดมนต์ในวิหารระบุตำแหน่งของปีศาจชาติทั้งหกได้แล้ว และไม่พบว่ามียบอสตัวอื่นอยู่ในวิหาร” เธอถ่ายทอดข้อมูลที่ได้รับจากเฮลเลทให้กับเพื่อนๆ

เมื่อหน่วยเปิดทางของกองทัพผู้เล่นกรุยทางมาจนบุกเข้าไปข้างในมหาวิทยาลัยแห่งผู้ที่ถูกสาปแช่งได้ บรรดาผู้เล่นจำนวนนับหมื่นก็เริ่มทยอยเข้าไปภายในตัวมหาวิทยาลัย แม้จะมีประตูที่มีขนาดใหญ่กว่าสี่สิบเมตรถึงสามประตู แต่ด้วยจำนวนผู้เล่นหลายหมื่นคน แม้จะมีการเตรียมการซักซ้อมไปแล้วก็ยังไม่วายมีความวุ่นวายเมื่อผู้เล่นจำนวนมากเริ่มเข้าไปออบริเวณหน้าประตูเพื่อรอที่จะเข้าไป ในขณะที่ผู้เล่นที่ตามมาทางด้านหลังก็หยุดไม่ทันจนเริ่มเกิดการกระทบกระทั่งกัน เมื่อภาพและเสียงความวุ่นวายเริ่มปรากฏขึ้นเหล่าผู้นำที่สั่งการเคลื่อนพลอยู่บริเวณประตูเห็นไม่ได้การจึงรีบสั่งการทันที

“กองกำลังที่อยู่ด้านนอกประตู ขอให้ทุกคนหยุดการเคลื่อนไหว รอให้พวกที่เข้าไปในประตูเดินเข้าไปข้างในให้เรียบร้อยก่อน แล้วค่อยๆ ทยอยเคลื่อนพลตามคำสั่งของคนที่มีหน้าที่จัดการเคลื่อนพลเท่านั้น” เสียงสั่งการของผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบดังไปทั่วบริเวณ เหล่าผู้เล่นเกินครึ่งที่อออยู่ด้านนอกประตูพากันหยุดการเคลื่อนพลจนทำให้ความวุ่นวายหน้าประตูเริ่มกลับเข้าสู่สภาวะปกติ

ที่ด้านนอกประตูทางด้านตะวันออกห่างจากประตูไม่ถึงสิบเมตรเป็นเนินดินเตี้ยๆ บนเนินดินนั้นคือเหล่าผู้นำที่กำลังดูแลการเคลื่อนพล ฟาติเมล

หัวหน้าสมาพันธ์บลูลัดที่กำลังควบคุมการเคลื่อนพลอยู่หน้าประตูวิหารถึงกับส่ายศีรษะเมื่อเห็นความวุ่นวายที่เกิดขึ้นจนต้องรีบมาปรึกษากับผู้นำสมาพันธ์คนอื่นๆ ที่ยืนใกล้ๆ เขา “เหมือนครั้งที่แล้ว ไร่ประตูสามบานนี้ทำเอาเสียเวลาโดยไม่จำเป็นจริงๆ”

หนึ่งในผู้นำสมาพันธ์ที่มาจากอีเดนพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของฟาติเมล “กว่าจะให้คนของเราทั้งหมดผ่านประตูสามบานนี้เข้าไปในวิหารก็เสียเวลาเกือบชั่วโมง นี่ยังไม่นับเวลาที่ต้องจัดคนทั้งหมดให้เตรียมพร้อมก่อนเริ่มเปิดศึกกับปีศาจทั้งหมดตัวนั้น วันนี้คงเสียเวลาทั้งวันแหละ”

“ผมว่าเรามาทบทวนแผนการกันระหว่างที่รอพวกผู้เล่นเข้าไปในวิหารกันเถอะ จะได้มั่นใจว่าไม่มีข้อผิดพลาดและถ้าใครมีอะไรจะแนะนำก็ได้ทำก่อนที่จะเริ่มเปิดศึก” หนึ่งในผู้นำสมาพันธ์พูดขึ้นมา

ฟาติเมลและผู้นำคนอื่นพยักหน้าเห็นด้วยกับคำแนะนำอันรอบคอบของสหายศึก ก่อนที่จะพากันเปิดหน้าต่างแผนที่ของมหาวิหารแห่งผู้ที่ถูกสาปแช่งขึ้นมา เบื้องหน้าพวกเขาคือแผนที่มุมสูงของมหาวิหารแห่งผู้ที่ถูกสาปแช่ง ประตูทั้งสามนี้จะนำพวกเขาไปยังด้านในของวิหารที่เป็นห้องโถงโล่งขนาดใหญ่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า กว้างกว่าสามร้อยเมตรยาวเกือบแปดร้อยเมตร ผนังทั้งสองด้านประดับด้วยรูปปั้นอสูรจำนวนมากนับไม่ถ้วน สองข้างของห้องโถงมีทางแยกเหมือนขาของแมงมุมด้านละสามทาง แต่ละทางมีทางเดินที่กว้างเกือบสิบเมตรยาวหลายร้อยเมตร ทางเดินนั้นจะนำพวกเขาไปยังห้องโถงเล็กที่เป็นรูปทรงกลม และแต่ละห้องมีขนาดเท่ากันคือมีเส้นผ่านศูนย์กลางเกือบสามร้อยเมตร

“ตามข้อมูลที่เราเรามี ปีศาจธาตุทั้งหมดที่เป็นเป้าหมายของพวกเรา จะอยู่ในห้องแยกทุกห้องนี้ พวกเราจะแบ่งคนเป็นหกกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะต้องเข้าไปรอคอยที่บริเวณทางเข้าของแต่ละห้อง เมื่อทั้งหมดฝ่ายเข้าประจำที่พร้อมกันแล้ว พวกเราถึงจะเริ่มเปิดศึกพร้อมกัน” ฟาติเมลชี้ไปยังห้องทั้งหมดก่อนเอ่ยชื่อห้องที่กำลังรับผิชอบในแต่ละห้อง

“เมื่อพวกมันตัวใดตัวหนึ่งใกล้ตาย พลังชีวิตเหลือน้อยกว่าสามเปอร์เซ็นต์ ขอให้ผู้ที่รับผิดชอบห้องนั้นออกคำสั่งให้หยุดการโจมตีทันที และ

ให้เปลี่ยนมาตั้งรับอย่างเดียวห้ามโจมตีกลับเด็ดขาด รอคอยจนเมื่อพลังชีวิตของพวกปีศาจทั้งหกเหลือต่ำกว่าสามเปอร์เซ็นต์ทั้งหมด จะมีคำสั่งให้ทุกฝ่ายเปิดการโจมตีอีกครั้ง ถึงจุดนี้จะมีการรายงานพลังชีวิตของปีศาจแต่ละตัวโดยตลอด อาจจะมีคำสั่งให้หยุดการโจมตีเมื่อปีศาจตัวใดตัวหนึ่งใกล้ตายในขณะตัวที่เหลือพลังชีวิตยังลดไม่มากพอ ถ้ามีคำสั่งนี้ขอให้ทุกฝ่าย รับฟังคำสั่งหยุดโจมตีทันที อย่าลืมว่าพวกเรามีเวลาแค่ 10 วินาทีเท่านั้นที่จะฆ่าปีศาจทั้งหมดทันทีที่ปีศาจตัวแรกตาย” ฟาติเมลพูดย้ำถึงแผนการ

หนึ่งในกลุ่มผู้นำที่มาจากอีเดนก็ตั้งคำถามเมื่อรับฟังฟาติเมลอธิบายแผนการจนจบ “การเก็บของที่ได้ก็ตามที่ตกลงกันไว้ใช่ไหมคุณฟาติเมล”

ฟาติเมลพยักหน้าให้กับผู้ที่ตั้งคำถาม “ทุกอย่างเป็นไปตามที่ตกลงกันไว้ครับ ห้องทางฝั่งซ้ายเป็นหน้าที่ของพวกเราที่มาจากชิบิงรวมถึงของที่ได้รับด้วย ส่วนห้องทางขวาทั้งสามห้องก็เป็นของพวกคุณที่มาจากอีเดน ในเรื่องการแบ่งของพวกคุณที่มาจากอีเดน เป็นเรื่องภายในของพวกคุณ พวกเราจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ”

“แล้วพวกแม่มดที่คุณเซเลสเชิญมาจะทำอย่างไร” หนึ่งในผู้นำที่มาจากชิบิงทำเสียงขุ่นๆ เหมือนไม่พอใจในอะไรบางอย่าง “ถ้าเกิดพวกเขาเรียกร้องของรางวัลมันจะยุ่งยากนะเพราะพวกเราตกลงแบ่งของกันไว้เรียบร้อยแล้ว ถ้าพวกนั้นเรียกร้องอะไรขึ้นมา พวกคุณจากอีเดนจะมาหักของที่เป็นในส่วนของคนที่มาจากชิบิงไม่ได้ นะครับ ทำอย่างนี้มันไม่ค่อยดี นะครับ เรียกคนภายนอกเข้ามาร่วมโดยไม่ปรึกษาพวกเราก่อน”

หนึ่งในผู้นำของสมาพันธ์จากอีเดนรีบพูดขอโทษขอโพยทันที “เรื่องนี้ทางผมต้องขอโทษแทนเซเลสที่อยู่ในสมาพันธ์ผมด้วยครับ เธอคงยังผิดหวังจากการผิดพลาดในครั้งที่แล้วจึงพยายามจะหาผู้มาช่วยโดยไม่ได้มาปรึกษาพวกคุณก่อน แผนการลงมือของพวกแม่มด ผมได้ให้เซเลสแจ้งให้กับพวกแม่มดแล้วเรื่องการหยุดโจมตีที่สามเปอร์เซ็นต์และกำชับพวกเธอให้ลงมือด้วยพลังที่เท่ากันเพื่อไม่ให้มีข้อผิดพลาดครับ ส่วนเรื่องที่ว่าพวกแม่มดเรียกร้องของรางวัล ทางผมจะเป็นผู้รับผิดชอบเองครับ” พูดเสร็จแล้วผู้นำสมาพันธ์ที่เซเลสสังกัดอยู่รีบกำศีรษะขออภัย

บรรดาผู้นำของทั้งสมาพันธ์ที่มาจากซิบิงและอีเดนเมื่อรับฟังคำขอโทษ และคำพูดที่จะแสดงความรับผิดชอบถ้าหากพวกแม่มดต้องการของรางวัล จากปากของหัวหน้าสมาพันธ์ของเซเลสแล้วก็พากันพยักหน้าไม่ติดใจอีก “ถ้า คุณเสนอแบบนี้ก็ตกลงกันตามนั้นแล้วกันนะครับคุณลาลาส” ฟาติเมลพยักหน้า ให้กับลาลาสผู้เป็นหัวหน้าสมาพันธ์ที่เซเลสสังกัดอยู่ ในขณะที่หัวหน้าสมาพันธ์อื่นๆ ก็พยักหน้าเห็นด้วยกับฟาติเมล

เมื่อเหล่าผู้เล่นทยอยเข้าไปในประตูจนหมด หน่วยเปิดทางจัดการกับ เหล่าศัตรูในมหาวิหารจนหมดเรียบริ้ว เสียงการสังหารก็เริ่มดังขึ้นอีกครั้ง ภาพของเหล่าผู้เล่นที่กระจายกันเป็นหกกลุ่ม แต่ละกลุ่มแยกย้ายกันเข้าไป ในแต่ละเส้นทางที่ได้รับมอบหมายมาถูกแพร่กระจายไปทั่วแพนเจีย ผ่าน การถ่ายทอดสดของแพน.ทีวี

พิธีกรสาวภาคสนามที่บัดนี้กำลังยืนรายงานอยู่ในมหาวิหารแห่งนี้ถูก ถูกสถาปนาโดยมีภาพการเคลื่อนไหวของเหล่าผู้เล่นเป็นฉากหลัง “ท่านผู้ชมคะ ดิฉันแอบเป็ลรับหน้าที่เป็นพิธีกรภาคสนามกำลังรายงานสดจากมหาวิหาร แห่งผู้ที่ถูกสถาปนาแห่งนี้ ในขณะที่กองกำลังของเหล่าผู้เล่นเริ่มแยกกระจาย ออกเป็นหกกลุ่มเพื่อแยกย้ายกันไปจัดการปีศาจธาตุทั้งหกแล้วค่ะ ดูเหมือน ในครั้งนั้นพวกเขาจะเตรียมการมาเป็นอย่างดี การจัดขบวนทัพต่างๆ ดูเป็น ระเบียบมีประสิทธิภาพมากกว่าครั้งก่อนมากค่ะ เต็มใจเราจะลองสอบถาม ความมั่นใจของเหล่าผู้เล่นดูนะคะ”

แอบเป็ลมองซ้ายมองขวาหาผู้ที่จะมาให้สัมภาษณ์จนไปสะดุดตากับผู้ เล่นท่าทางเป็นยอดฝีมือและกำลังยืนควบคุมการเคลื่อนไหวอยู่ เธอรีบเดิน เข้าไปหาพร้อมตากล้องก่อนยิงคำถามทันที “สวัสดีค่ะ แอบเป็ลจากแพน.ทีวี ค่ะ ขอรบกวนเวลานิดหนึ่ง ขอสัมภาษณ์หน่อยนะคะ นี่เป็นรายการถ่ายทอด สดนะคะ”

ผู้เล่นคนนั้นสะดุ้งแล้วมีที่ท่าตื่นเต้นเมื่อรู้ว่ากำลังโดนสัมภาษณ์ออก ทีวีแบบถ่ายทอดสด เขารีบพูดทักทายอย่างประหม่า ก่อนที่จะโดนคำถาม จากพิธีกรสาวเป็นชุดถึงแผนการต่อสู้ในครั้งนี้ หลังจากที่อยู่บายถึงแผนการ

ต่างๆ ที่ได้รับมาจนจบ ผู้เล่นคนนั้นก็แอบเป่าปากอย่างโล่งอก แต่ก็ต้องรีบคิดหาคำตอบอีกเมื่อพิธีกรสาวถามคำถามต่อไป

“แล้วเมื่อมีแผนการที่วางไว้อย่างละเอียด การซักซ้อมที่เตรียมพร้อมมาอย่างดี ในครั้งนี้พวกคุณคงมีความมั่นใจเต็มที่สินะคะ หรือว่ายังอาจจะมีข้อผิดพลาดอะไรได้อีกไหมคะ” พิธีกรสาวยิงคำถาม

ผู้เล่นที่กำลังตื่นเต้นจากการถูกสัมภาษณ์สดรีบบพูดอย่างรวดเร็วแบบไม่ต้องคิดทันที “เรื่องข้อผิดพลาดนั้นคงไม่เกิดขึ้นแน่นอนครับ ในครั้งนี้พวกเราทีมพวกแม่ मदมาช่วยด้วยครับ” ผู้เล่นที่มาจากสมาพันธ์เดียวกับเซเลสพูดด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

แอบเบิ้ลทำตาโตด้วยความตื่นเต้นกับข่าวที่ได้รับมาโดยไม่ได้คาดหมาย “พวกคุณหมายความว่าภารกิจในครั้งนี้ พวกคุณได้พวกแม่ मदที่ว่าลึกลับที่สุดในแพนเจียมาเป็นผู้ช่วยเหลือด้วยหรือคะ นี่นับว่าเป็นข่าวใหญ่เลยนะคะ”

สาวงามในชุดแดงมองภาพบนจอทีวีที่เพิ่งซุ่มมาสดๆ ร้อนๆ หันมาถามสองสาวในชุดทองและชุดขาว “ยัยหนูพวกนั้นหาเรื่องตายแล้ว พวกเจ้าว่าไง”

สาวงามในชุดทองที่หนึ่งอ่านศิลาจารึกอยู่ส่ายศีรษะอย่างไม่สนใจไม่แม้แต่จะตอบคำถาม ในขณะที่สาวงามในชุดขาวก็ละลายตาจากหนังสือพิมพ์แพนเจียเดย์ลี้มองไปยังจอทีวีด้วยที่ทำไมใส่ใจนัก แล้วตอบเพียงสั้นๆ “ช่วยไม่ได้ อยากไปกันเอง”

บทที่แปดสิบสาม เปิดศึก

เมื่อกองกำลังทั้งหมดเริ่มกระจายกันออกไปตามแผนการที่ได้วางไว้ เหล่าแม่มด ทั้งแปดก็แยกย้ายกันไปตามที่ได้ตกลงกัน มายะและนามิเอะ สองในแปด แม่มดกำลังติดตามกลุ่มของลาลาสและเซเลสเข้ามายังทางเดินที่อยู่บนสุด ทางด้านขวาของมหาวิหาร ในขณะที่นามิเอะกำลังตรวจสอบแผนที่เพื่อดูทาง หินที่ไล่ตามข้อแนะนำของมายะ ส่วนตัวมายะเองกลับมีท่าทีกระวนกระวายใจ ยิ่งพวกเธอเข้ามาภายในมหาวิหารแห่งนี้ผู้ถูกสาปแช่งลึกเพียงใดบรรยากาศ ความกดดันยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น จนแม้แต่เหล่าผู้เล่นที่อยู่รอบๆ พวกเธอแม้จะไม่ใช่ผู้ที่มีการตรวจจับก็เริ่มรับรู้และพูดคุยกันอย่างไม่สบายใจ ถึงความรู้สึกอึดอัดที่เกิดขึ้น

ด้วยสายตาของผู้ที่ได้อาชีพแม่มด ทำให้พวกเธอมองเห็นในสิ่งที่ผู้อื่น ไม่เห็น บนเพดานวิหารที่สูงลิบระอองสีดำเริ่มรวมตัวเป็นเส้นสายบางเบา รวบรวมไปไหมหรือสายหมอกที่โดนสายลมพัดพาในอากาศ กลายเป็นคลื่น เส้นสายสีดำลึวไหวอยู่เบื้องบนศีรษะของพวกเธอ มายะมองคลื่นสีดำที่ เบื้องบนของเธอด้วยสายตาไม่ไว้วางใจ ยิ่งเวลาผ่านไปมากเท่าใดพลังแห่ง ความมืดที่รวมตัวเป็นสายใยลึวไวนั้นก็ยิ่งหนาแน่นขึ้นเรื่อยๆ

เสียงตะโกนเบื้องหน้าชัดเจนหวั่นไหวความคิดของเธอเมื่อหน่วยเปิดทางที่ ไปถึงห้องทรงกลมที่ปีศาจธาตุทั้งหกอยู่ตะโกนเสียงดังสนั่น “พบตัวเป้าหมาย